

ובזה יובן מה שאמר דוד (מחלים ל', ט"ו)
 שמחנו כימות עניתנו, ואנו עתה
 בגלות אלף חמש מאות עשרים ותשע שנה
 לחורבן לא נשאר מאלף הששי כי אם שש
 מאות וחמישים והיכן שמחה שישמחנו
 כימות שעיננו ולא חצי ימות שעיננו, לפי
 שתם אלף הששי והשביעי חרוב, אם כן
 מוכרח הוא שיתארך היום והעולם ויתארך
 הגלגל עד שנשב בשלוה כימי העינוי. ולפי
 שעתה העולם הוא כפול ומכופל הולך
 ומתמעט בגלות לפי שנכפפה הקומה. ובזה
 תוכל להבין איך מקום השכינה מצומצם בין
 בדי הארון לפני ולפנים מקום שאפילו כהן
 גדול לא היה נכנס אלא פעם אחת בשנה
 אחר כמה טבילות וקידושין ואחר כמה
 תפילות שהיו ישראל מתפללים עליו, איך
 עתה הוא בית תורפה של ישמעאלים בית
 תורפה שלהם אלא שנתקפלה ירושלים וגברה
 עליה קליפה של שאר ארצות, ואפשר לומר
 שבקיפול ארצות באה שום רצועה מארם עד
 שבנו שם בית התורפה שלהם והם חושבים
 שבנו בירושלים והם מכזבים, וכן הוא אומר
 (ישעיה נ"ד, ז') הרחיבי מקום אוהלך: